

Svømmebasseng

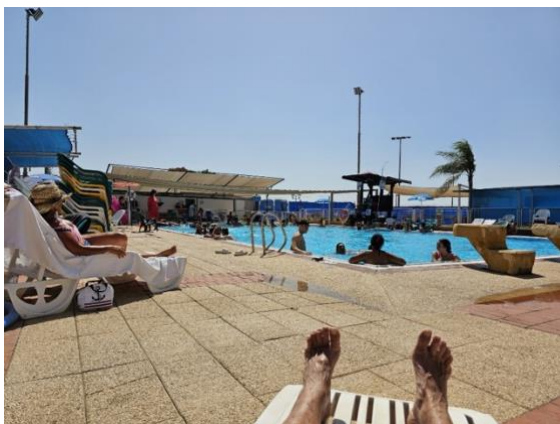
SAMMENDRAG

ELIN ELKOUBY

Vår skribent i Israel Elin Elkouby forteller om ettervirkningene av terrorangrepet fra Gaza

Arve Solberg

Dette bassenget fylles opp hvert år i juni og tømmes i september. Jeg hadde ikke vært her på mange år, men når kroppen begynte å «klappe sammen» forsto jeg at det var nødvendig å ta grep. Krigen påvirker ikke bare psyken, men kroppen også. Da er det godt å bli omsluttet av vann, trekke pusten dypt og gjøre store bevegelser.

Jeg har gode minner herfra fra ungene var små, men det var en helt annen virkelighet enn den som vi opplever nå. Da var det bråk, latter, plasking og lek. Heldigvis er det unger som får med seg noe av det når de er her. Men jeg betrakter folk og kommer i samtale med noen og derfor vet jeg at dette bassenget nå i stor grad fungerer som terapi.

Det er ulike grupper av mennesker som kommer på ulike tidspunkt i åpningstiden, og ALLE kommer. Min kategori stiller opp om morgenen før barn og ungdom våkner. Foreldre med barn og ungdommer overtar utover formiddag, ettermiddag og kveld.

Her er lettkledd, fyldige damer som vil ha maksimal sol og farge og her kommer religiøse damer med tildekket hår, tights og tunika med lange ermer i badedraktstoff. Her er unge fedre som har vært i krig og som skal tilbake igjen, og noen ganger er det besteforeldrene som tar med barnebarn i bassenget da foreldrene ikke er tilgjengelige. Det samtales om krig, 7. oktober og hvordan framtida ser ut. Det er så mye som er usikkert.

Plutselig høres latter, skrik og skrål på arabisk. Det er en av beduinfamilieene som har sendt storesøster til bassenget med fire yngre brødre. Hun bader i badedrakt som har lange ermer og ankel-lange bein, mens brødrene stiller i vanlig badeshorts. Grunnen til at de bor her, er at deres bestefar i mange år arbeidet for en jøde som var grunneier. Resten av beduinklanen kom fra området ved Beer Sheva, men denne beduinen «ville se litt mer av verden» og dro nordover til han kom på høyde med Ashdod. Her fikk han arbeid og et dypt vennskap med en enslig jøde. Jøden hadde ikke etablert seg med familie, så han bestemte seg for å testamentere all eiendom til sin gode beduinvenn. Disse beduinene har blitt rike av å selge hustomter og de har sine egne familier boende blant sine jødiske naboer.

Om morgenen treffer jeg ofte Tova. Hun nærmer seg sytti og kom til Israel fra Frankrike i 2005. Hver gang vi treffes forteller hun med et smil at hun har greid å snike seg ut uten at barnebarna merket noe. Tova har en mann med Alzheimers og har i tillegg moren sin boende hos seg. Moren er også dement. Nå har hun også datteren, hennes mann og fem barnebarn i huset fram til de får seg et sted å bo. Datteren har nylig flyttet til Israel fra Frankrike. Tova er bekymret over at andre familiemedlemmer er trege med å bestemme seg.

Hun forteller om økende antisemittisme og at det kan bli for seint. Da jeg ble nysgjerrig på hvor stor familien hennes er ble jeg tatt med på en «reise» som begynte i Fez, Marocco. Hennes far var først gift med hennes tante, men tanten døde etter at det åttende barnet var født. For at ungene ikke skulle lide under en stemor ble det bestemt at avdødes søster skulle gifte seg med enkemannen. Faren var da en mann på førti og hun som skulle bli mor til Tova var 16 år. Etter noen år hadde ungeflokket vokst med ytterligere fire. Det ble vanskeligere og

vanskeligere å være jøde i Marocco så da Tova var ni år bestemte familien seg for å flytte til Frankrike. Etter mer enn førti år i Frankrike bestemte hun og hennes mann at det ikke var noen framtid for jøder der. Tova forteller at hun har fire barn og 17 barnebarn. Hun vil gjerne ha flere barnebarn, men sier at hun ikke vinner gehør for den tanken .... Det som betyr mest nå er at hun vil ha alle boende rundt seg i Israel. Vi er i en eksistensiell krig, men det oppleves allikevel tryggere å være samlet her enn å være spredt for alle vinder.

Det er Lior som har ansvaret for alle sider ved driften av badebassenget. «Da ungene mine var små var han en ung, ugift mann med masse energi og godt humør.» sier hun. Nå er han gift og har tre voksne barn. Bassenget er åpent fra åtte om morgenen til åtte om kvelden og han er på plass både før og etter åpningstid. Lior sørger for at vannet er reint og at det inneholder nødvendige kjemikalier. Han er stadig på farten med vannslange eller gressklipper og sørger for at alt er på stell. I tillegg slår han av en prat med mange som kommer innom.

Den yngste sønnen hans er 19 år og var fersk i flyvåpenet da krigen brøt ut. Den eldste sønnen ble kalt til tjeneste ved Kerem Shalom, den kibbutzen som ligger nær både grensa til Egypt og grense-gjerdet mot Gasa. Det meste av transport fra Israel til Gasa skjer nettopp her og 7. oktober var dette en

av åpningene hvor terrorister tok seg inn i Israel. Han starter hver dag med denne virkeligheten i «ryggmargen».

For et par dager siden stilte han bassenget til disposisjon for en gjeng med fallskjermhoppere som hadde tjenestegjort i tre og en halv måned uten pause i Gasa. De hadde grillen og stelt i stand for over 200 unge menn som ikke har noen garanti for at de vil overleve denne krigen.

Et badebasseng er ikke bare et badebasseng lenger..